

Venecijos gyvenimo užkulisiai Cornelia Funke „Vagių karalius“ Recenzija

Venecija – vienas gražiausių Italijos miestų. Venecija – miestas pilnas tiltų ir tiltelių, nes apsemtas vandeniu. Čia galima plaukioti gondolomis ir žiūrėti, kaip saulė pateka ar nusileidžia į vandenį. Čia niekada netrūksta turistų ir jie mato prabangų Venecijos gyvenimą. Jau iš tolo matyti didžiulė bažnyčia su auksuotais liūtais, kurie turi plačius sparnus ir atrodo tuoj tuoj išskris. Visa tai tikrai sudaro didingą Venecijos vaizdą. Ir atrodo, kad žmonės čia visada laimingi, nes šypsosi sutiktiems turistams, o tarp tų turistų ir aš buvau. Nusprendžiau nuvykti į Veneciją pailsėti. Nors viskas atrodo taip gražu ir romantiška, tai tik paviršutinis Venecijos gyvenimas. O aš pasinėriau į Venecijos gyvenimo užkulsius...

Ir štai vieną kartą bevaikščiodama šv. Morkaus aikštėje, pilnoje balandžių, dar nežinojau, kad sutiksiu nuostabių žmonių, kurie man papasakos savo istorijas. Štai aš vaikštau po aikštę ir matau du jaunus berniukus – vienam koks dvylika, o kitam penkeri metai. Nusprendžiau nueiti ir paklausti, ką jie čia veikia. Mažesnysis maloniai su manim pasisveikino, bet vyresnysis mane labai įtariai ir prisibijodamas nužvelgė, tačiau išgirdęs, kad aš čia tik turistė, pradėjo šnekėti. Pasirodo, vyresnysis buvo vardu Prosperas, o mažesnysis – Bonifacijus, tačiau visi jį vadino Bo. Iš pradžių susimąščiau, kas tie visi? Šeima? Bet nusprendžiau tai palikti vėlesniam laikui. Jie man pradėjo viską pasakoti lyg senai pažįstamai, tai buvo labai malonu.

Broliau pasakojo, kad jų mama mirusi ir juos nori pasiimti jų teta Estera Hartlyb (kuri, anot berniukų, tikrai ne pati geriausia teta...), tiksliau sakant, jie norėjo pasilikti tik Bo, o Prosperą atiduoti į vaikų namus. Pamaščiau, kad tai tiesiog nežmoniška, tačiau mano mintis nutraukė Prospero žodžiai, kad jis negali leisti juos išskirti. Jo akyse matėsi begalinė meilė bei ryžtas išgelbėti broliuką nuo savo bjauriosios tetos. Tad norėdami likti kartu jie pabėgo į Veneciją. Kodėl į Veneciją? Mat, prieš miegą jiems mama pasakodavo apie didingąją Veneciją ir jie pasijusdavo taip lyg vaikščiotų po jos siauras gatveles ar plaukiotų su gondolomis. Ir štai jiems teko galimybė pabuvoti Venecijoje. Tik be maisto, pastogės – nelabai didelis džiaugsmas... Beslankiodami jie sutiko maždaug Prospero amžiaus mergaitę vardu Širšė. Ji broliukus nusivedė į savo buveinę – neveikiantį kino teatrą. Ten buvo dar du senbuviai Širšės draugai Moska ir Ričis. Kadangi broliukus ten jaukiai sutiko, o be to jie neturėjo kur eiti, Prosperas ir Bo pasiliko čia gyventi. Kaip jie išsilaikė? Juk jie nedirbo.

Tuomet ir išgirdau paslaptinę Vagių karaliaus vardą! Aš apie jį buvau tik skaičiusi laikraštyje. Prosperas paaiškino, kad Vagių karalius jiems parūpindavo ir maisto, ir pinigų, ir net jų buveinę. Nežinau, ar turėčiau sakyti šitą paslaptį, bet Prosperas man prasitarė, kad Vagių karaliaus vardas yra Scipijus ir jis taip pat yra vaikas! Jam koks dvylika ar trylika metų. Ši žinia mane labai nustebino. Negalėjau patikėti, kad Vagių karalius, žinomas kaip garsiausias vagis Italijoje, yra vaikas! Tačiau reikia tęsti toliau istoriją. Po šito pasakojimo Prosperas suakmenėjo ir aš paklausiau, kas nutiko? Jis parodė į kavinukėje sėdintį vyrą, apsirengusį gan keistai, ir tyliai sušnibždėjo „šniukštinėtojas“. Vyras buvo su barzda ir ilga nosimi. Pasirodo, tą „šniukštinėtoją“ pasamdė Estera, kad susektų broliukus. Bet nepraėjus nė kelioms minutėms pamačiau, kad Prosperas ir Bo šnekasi su trimis vaikais. Tada aš supratau, kad ten yra jų draugai: Širšė, Ričis ir Moska. Tačiau nenorėjau jiems trukdyti ir nusprendžiau nueiti į kavinukę pas „šniukštinėtoją“ ir išklausti jo nuomonės. Nuėjusi prie jo prisistačiau, kas esu. Pasirodo, jo vardas Viktoras, jis man pasiūlė prisėsti. Aš užsisakiau arbatos, nes buvau truputį sušalusi. Pakausiau, ar galėtu papasakoti apie Prosperą ir Bo. Nustebau, bet jis neatsisakė ir nepaklausė, iš kur aš apie juos žinau, o tiesiog pradėjo kalbėti:

– Sėdžiu vieną vakarą savo kontoroje nieko neveikdamas. Ir štai skambutis į duris, įeina moteris ir vyras. Jie prisistatė: Estera ir Maksas Hartlybai. Tada moteris papasakojo apie Prosperą ir Bonifaciją ir paprašė juos susekti. Davė jų nuotrauką. Na va, ištisą savaitę ieškau, už ko užsikabinti ir dabar matau juos aikštėje. Išgersiu kavą ir bandysiu prie jų prieiti.

Man tai buvo labai įdomu. Viktoras pasakė, kad Prospero vietoje irgi taip būtų pasiūlęs dėl savo mažojo broliuko ir kad tokia teta kaip Estera (visada per daug išsikvėpinusi) yra nieko gero. Bet darbas

yra darbas. Padėkojau už pokalbį ir paprašiau Esteros Hartlyb viešbučio adreso. Norėjau išgirsti ir jos nuomonę. Viktoras man davė adresą ir aš patraukiau jo link.

Eidama mažiau, kas geriau? Ar būti su broliu skurde, bet drauge, ar leisti jam be jokių rūpesčių gyventi su teta?...

Estera Hartlyb nebuvo labai maloni. Kai pabeldžiau, ji greit atidarė ir piktai paklausė, kas aš? Viską jai paaiškinau. Tačiau ji man tik pasakė, kad Prosperas yra velnio neštas ir pamestas vaikas, o vargšas Bo – angelėlis turi tai iškęsti ir tada užtrenkė man duris prieš pat nosį. Tikrai nelabai maloni moteriškė.

Jau buvo vakaras, kai ėjau savo viešbučio link. Venecija buvo labai gražiai nušviesta. Dėliojau visus faktus. Jau nesitikėjau nieko susitikti. Giliai širdyje labai norėjau pamatyti Vagių karalių, nors jis ir vaikas. Rytoj jau turėjau išvykti į namus. Vis kirbėjo mintis, kaip baigsis Prosperui ir mažyliui Bo. Jau mačiau savo viešbučio kontūrus. Tik staiga iš šešėlio išlindo berniukas su kauke. Supratau, kad ten Vagių karalius. Norėjau su juo pasišnekėti, bet jis vos mane pamatęs nubėgo. Aš tik tolumoje mačiau jo plevėsuojantį apsiaustą...

Na štai, aš jau namie ir rašau Jums savo kelionės įspūdžius. Nors man nepavyko pasišnekėti su Vagių karaliumi, aš supratau, kad jis per daug paslaptingas. Gal taip ir geriau. Bet tikrai žinau, kad neužmiršiu šios nepaprastos kelionės ir žmonių.

Štai kokie yra Venecijos gyvenimo užkulisiai!

Manychiau, tai nuostabi nuotykinė knyga. Rašytoja Cornelia Funke sukūrė labai įdomius bei paslaptingus personažų charakterius. Prosperas – tai drąsus bei mylintis savo brolių berniukas. Jis nebijo pakovoti dėl mažojo Bo, kad tik jie liktų drauge. Bonifacijus – labai pasitikintis savo broliu Prosperu, mylintis savo kačiukus. Viktoras – vienišas, dirbantis iki išnaktų seklys - šnipas. Jis norėjo sugauti broliukus, nors giliai širdyje tikėjosi, kad jie liks drauge.

Be to, labai gražiai nutapytas Venecijos vaizdas. Čia aprašoma šv. Morkaus aikštė, pilna balandžių, siauros Venecijos gatvelės, žinoma, nuostabūs „vandens takai“, kuriais tikrai būtų smagu paplaukioti gražiomis gondolomis bei nakties mėnesienoje žibanti visa Venecija.

Šioje knygoje galima atrasti naujų pojūčių bei išgyvenimų. Galima pamatyti, kokia didelė gali būti meilė, kaip kartais reikia gyventi su baime, kad neišskirtų ar nepagautų policija, kaip svarbu turėti gerų draugų, kuriais gali pasitikėti, kad apie žmogų gali spręsti tik labai gerai jį pažinęs. Apie šią knygą tikrai būtų galima dar labai daug kalbėti...

„Vagių karalių“ į lietuvių kalbą išvertė Adomas Druktenis, išleido leidykla Alma littera 2003 metais. Šioje knygoje yra 384 puslapiai.

Tad kas mėgsta nuotykinės knygas, tikrai tegu skaito „Vagių karalių“!

Šiaulių „Juventos“ mokykla
Radvilė Maskuliūnaitė, 8a klasė